

Svetovni potepuhi - Frkolinček, Martinček in Pavlinček - pri teti Dolganhi

PAVLINČEK JE ZDAJ BRŽ SEDEL FRKOLINČKU NA RAMO, MARTINČEK PA SE JE VLEGEL POLEG NJEGA. NEMO SO ZRLI DRUG V DRUGEGA.

V TEM SE JE SPUSTIL S STROPA VELIK PAJEK - KRIŽAVEC. VLJUDNO JE POZDRAVIL UJETNIKE IN POVEDAL, KAKO JE VESEL, DA VIDI TAKO PRIJAZNO DRUŽBO. ON PA JE VEDNO SAM IN SKRIVATI SE MORA PRED SOVAMI, KI POL LETA SPE, POL LETA PA SAMO JEDO IN PREBIRAJO KNJIGE MODROSTI.

»PREVEČ SEM LAČEN, DA BI ŠE ŽIVEL —
SEM SMRTI SI ŽELÉL!«

JE VZDIHNIL FRKOLINČEK.

PAJEK PA JE DEJAL:

»RECI, JAZ SEM SIT!
IN TAKOJ BO GLAD UBIT!«

FRKOLINČEK JE UBOGAL PAJKA IN PRI PRIČI JE BIL SIT. RAVNO TAKO STA REKLA TUDI MARTINČEK IN PAVLINČEK. ZADOVOLJNO SO KRAMLJALI, KO SO SE NEPRICAKOVANO ODPRLA VRATA. STRAŠNA PRIKAZEN JE STALA PRED NJIMI.

LICE JI JE BILO IZMUČENO, ROKE SUHE. DEJALA JE Z VOTLIM GLASOM:

»KNJIGO MI MODROSTI DAJTE,
SEM ČLOVEŠKA BEDA,
V STISKI MENI POMAGAJTE,
SMRT KOSI — JE STRAŠNA MI SOSEDA!
OTROKE, ŽENE IN MOŽE
JE STISNILO GORJE,
KI KOT NEURJE SE VALI —
ČLOVEŠTVO JE BREZ VSE MOČI!«

VSE SO PRETRESLE BESEDE PRIKAZNI, TODA FRKOLINČEK, KI SI JE OTIRAL SOLZE, JE DEJAL:

»NE SMEM, JAZ STOLPA SEM ČUVAJ,
DOKLER NE VRNE TETA SE NAZAJ!«

PRIKAZEN PA JE LE MOLEDOVALA:

»OJ, PROSIM, PROSIM, PROSIM,
VELIK KRIŽ JAZ NOSIM!
NEDOLŽNI ZDAJ PREVEČ TRPE —
KRIVIČNO JE GORJE!«

VSI SO BILI GINJENI IN NEHOTE SO DOVOLILI BEDI, DA JE ZALISTALA PO KNJIGI. MRMRALA JE ČUDNE BESEDE IN ZMIGOVALA Z GLAVO. O VSEM JE GOVORILA KNJIGA MODROSTI, LE O ONEM NE, KAR JE ONA ISKALA. JELA JE GLASNO ČITATI. PAZLJIVO SO JO POSLUŠALI PRIJATELJČKI. NA 77. STRANI JE PISALO:

»SMRT KRALJIČNE IN KRALJIČA
 ZNAMENJE JE BIČA,
 SEDEM LET BO BEDA
 IN BREZMOČNA BODE VEDA!
 ČE PA REŠI SE IZ GROBA
 MLADA S ČAROM, BO NASTALA DOBA
 NJIMA SREČE, BLAGOSTANJA...
 VZEMI LISTE TRI KOSTANJA,
 V ZLATI VIR NAMOČI JIH,
 STISNI, DA IZ NJIH
 SOK SE ČUDODELNI IZCEDI.
 DAJ NA CVET ŠE ROŽMARINA
 IN POŠKROPI GROBA Z NJIM OBA,
 RECI: ENA, DVA IN TRI,
 MINE SMRTNA NAJ TEMINA,
 SREČA ZVEŽE NAJ OBA!
 IN OBA SPET BOSTA OŽIVELA —
 SREČNA BODETA ŽIVELA...
 STORI TO, KO SE STEMNI
 IN KO LUNA ZABLIŠČI...
 PAZI, DA TE TETA NE ZALOTI,
 NE NAŽENE S PRAVE POTI!«

PRIKAZEN PA ŠE NI BILA ZADOVOLJNA. KNJIGA JE GOVORILA SAMO O SREČI DVEH, ONA PA JE HOTELA REŠITI GORJA VSE LJUDI. LISTALA JE DALJE PO KNJIGI. FRKOLINČEK, PAVLINČEK IN MARTINČEK SO SI PA PRAV NATANČNO ZAPOMNILI BESEDILO.

NEPRIČAKOVANO SE JE ZJASNILO BEDNO LICE PRIKAZNI IN S POVZDIGNJENIM GLASOM, KAKOR BI IZGOVARJALA MOLITEV, JE ČITALA:

»ENAKOST, BRATSTVO IN SVOBODA
REŠITELJI ČLOVEŠKEGA SO RODA!«

PRIKAZEN JE ZALOPNILA KNJIGO, REKOČ:

»OZNANJEVALA BOM RESNICO,
ZLOMILA BOM KRIVICO!«

IN IZGINILA, ZAKAJ ZAZNALA JE NAJVEČJO MODROST IN JO POHITELA OZNANJEVAT BEDNIM IN PONIŽANIM,

;(DALJE PRIHODNJIČ)

TRI PUŠKINOVE PESMI

CVETKE

Usehla cvetka tu se skriva
v spominski knjigi pred menoj,
in glej, že fantazija živa
prevzela vsa je pogled moj.

Katera pomlad te je vzknila?
In kje in kdaj? In v knjigo tu
čigava roka te shranila?
In ohranila te čemu?

V spomin li dragega prihoda,
v ločitve žalne li spomin?
V spomin samotnega sprehoda
sred poljskih, logovih fišin?

In živ li on, li ona živa?
Kje srečna in vesela sta?
Morda kot cvetka ljubezniva
umrla, ovenela sta.

Dragotin Kette

ZLATO IN JEKLO

Moje vse! zlato je reklo,
moje vse! dejalo jeklo.
Zvabim vse, zlato je reklo,
zgrabim vse, dejalo jeklo.

Dr. J. Mencinger

ZIMSKI VEČER

(Odlomek)

Burja v meglo nebes krije,
snežna vihra grozno mete:
kakor zver zdaj divje vije,
zdaj zaveka kakor deže,
zdaj po strehi ostareli,
križi s slamo, hitro švrka,
zdaj ko potnik zakasneli
k nam na okenca potirka...

Ivan Vesel
(iz »Ruske antologije«)